

Arrest

nr. 149 393 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 april 2015.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden bestuurshandeling betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 25 maart 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de beslissing tot weigering van de aanvraag tot gezinshereniging het volgende gesteld:

“Verzoekers hebben geen belang bij huidig beroep: de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf leveren de verzoekende partijen geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Waar verzoekers voorts stelt dat zij haar aanvraag voor de wetswijziging hebben ingediend, de nieuwe wet van 8 juli 2011 met terugwerkende kracht op de aanvraag werd toegepast en geen overgangsregeling werd voorzien, wijst de Raad erop dat in het arrest van 26 september 2013 het Grondwettelijk Hof aangaf dat indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, hij vermag te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en hij in beginsel niet ertoe gehouden is in een overgangsregeling te voorzien. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Het Hof stelt dat vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, ermee rekening dienen te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

Bijgevolg hebben verzoekers geen belang bij de middelen die betrekking hebben op het recht op verblijf van meer dan drie maanden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 april 2015 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij vragen gehoord te worden. Ter terechtzitting van 27 mei 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 31 maart 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partijen wijzen erop dat hun zaak gaat over een probleem van gezinshereniging, die niet meer is voorzien sinds de wijziging van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980. Zij stellen dat in dit verband de door hen aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel dient te worden weerhouden, zeker wanneer deze wordt gekoppeld aan de schending van artikel 8 van het EVRM. Immers is het uitsluiten van gezinshereniging van ouders met hun meerderjarig kind problematisch in het licht van dit verdragsartikel en heeft de verwerende partij hierover geen belangenafweging gemaakt. De verzoekende partijen wensen hier verder aan toe te voegen dat de uitsluiting van gezinshereniging niet is gebaseerd op een objectief onderscheid, zodat ook de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn geschonden.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking en naar haar nota.”

2.2 De artikelen 10 en 11 van de Grondwet hebben een algemene draagwijdte. Ze verbieden elke vorm discriminatie, ongeacht de oorsprong ervan. In casu laten de verzoekende partijen na uiteen te zetten ten aanzien van wie personen die onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vallen gediscrimineerd worden. Daarenboven wijst de Raad erop dat in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nummer 121/2013 het volgende gesteld wordt:

“B.50.2. Wanneer de wetgever de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging regelt die van toepassing zijn op personen die zich in vergelijkbare situaties bevinden, maar waarvan een categorie, in tegenstelling met de andere, onder het Unierecht valt, is hij echter niet verplicht strikt identieke regels in te stellen, gelet op de bij de richtlijn 2004/38/EG nagestreefde en in B.44.3 vermelde doelstelling.

De inachtneming van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie tussen de « burgers van de Unie » en de Belgen kan, wegens de bijzondere situatie van elk van die twee categorieën van personen, bepaalde verschillen in behandeling toelaten. Aldus zou het feit dat de wetgever, ten aanzien van een categorie van personen, de regelgeving van de Unie omzet, het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet kunnen schenden, om de enkele reden dat de wetgever ze niet tevens doet gelden voor een categorie van personen die niet aan die regelgeving van de Unie is onderworpen, te dezen de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en wiens situatie aldus niet het aanknopingspunt met het Unierecht vertoont dat, voor de familieleden bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, onontbeerlijk is om een verblijfsrecht op grond van die bepaling te verkrijgen.

Dat verschil in behandeling moet echter redelijk kunnen worden verantwoord om bestaanbaar te zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.51. In zoverre de bestreden bepaling de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, anders behandelt dan de familieleden van de burgers van de Unie, bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, berust dat verschil in behandeling op een objectief criterium.”

Gelet op hetgeen voorafgaat maken de verzoekende partijen met hun algemeen betoog dat “de uitsluiting van gezinshereniging niet is gebaseerd op een objectief onderscheid” niet aannemelijk dat er in casu sprake kan zijn van een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Met betrekking tot artikel 8 EVRM wijst de Raad erop dat inzake immigratie het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Daarenboven blijkt uit de beschikking dat verzoekers niet het bestaan van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken. Ter terechtzitting wordt dit onderdeel van de beschikking niet weerlegd. Voorts wijst de Raad erop dat, in de mate waarin de verzoekende partijen kritiek leveren op de wet van 8 juli 2011 en op de door de wetgever gemaakte beleidskeuzen, het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op een correcte wijze werd toegepast. In dat verband wordt ook herhaald dat het Grondwettelijk Hof heeft

geoordeeld dat het verschil in behandeling tussen de familieleden van een Belg en de familieleden van een Unieburger redelijk verantwoord is.

Met betrekking tot het verdere betoog ter terechtzitting dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen slechts verwijzen naar elementen die zij reeds in hun verzoekschrift naar voren hebben gebracht en waarop middels de beschikking van 31 maart 2015 reeds werd geantwoord. Door louter elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengen zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 31 maart 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 31 maart 2015 is het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de beschikking van 19 februari 2015, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten het volgende gesteld:

“Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt opgemerkt dat verzoekers in dit verband de schending van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM aanvoeren.

In de mate waarin de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM en betogen dat zij als gevolg van de hen betekende beslissing het land dienen te verlaten en van hun naaste familie in België worden gescheiden, merkt de Raad op dat de term ‘familie- en gezinsleven’ zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partijen zich wensen te beroepen op een familieleven met hun meerderjarige zoon en schoondochter, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperken de verzoekende partijen zich ertoe in het verzoekschrift te stellen dat de beslissing tot gevolg heeft dat hun recht op hun privé- en gezinsleven, meer bepaald hun verblijf in België, waar zij hun leven hebben opgebouwd en waar hun naaste familieleden wonen (een familieleven welke zij onmogelijk nog in hun land van herkomst kunnen leiden), geschonden wordt. Hierdoor tonen de verzoekende partijen echter niet aan in België afhankelijk te zijn van hun meerderjarige zoon of schoondochter. De blote bewering elders in het verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met hun langdurig verblijf in België, hun familiale, culturele en sociale bindingen met België, hun ondersteuning door hun kinderen in België, staven de verzoekende partijen niet. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Bijgevolg vallen de verzoekende partijen niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partijen dat sprake is van een ongeoorloofde inmenging in hun vermeende gezinsleven in het licht van het tweede lid van voormeld artikel 8 en van het proportionaliteitsbeginsel is dan ook niet dienstig. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Evenmin maken de verzoekende partijen met hun betoog een schending van het privéleven aannemelijk. Met hun loutere betoog dat geen rekening werd gehouden met hun verblijf in België, met hun gezins- en economische situatie, hun sociale en culturele integratie in het Rijk en met de mate waarin zij familiale, culturele of sociale bindingen hebben met hun land van oorsprong tonen de verzoekende partijen niet aan op welke manier hieruit zou kunnen afgeleid worden dat zij een privéleven in België hebben opgebouwd. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar

privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

De Raad dient op te merken dat het gehele betoog van verzoekers dat opgehangen is aan richtlijn 2003/86/EG niet dienstig is aangezien verzoekers als ouders van een Belgische onderdaan niet onder het toepassingsgebied kan vallen van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, de verzoekende partij te horen over haar socio-economische situatie, met name de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met haar land van herkomst, mist dan ook enige juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde was immers in casu niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG. De Raad merkt daarnaast op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekers tonen dit evenwel niet aan.

De middelen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten lijken ongegrond.”

Ter terechtzitting van 27 mei 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 31 maart 2015 opgenomen grond, gaan zij in het geheel niet in op dit onderdeel van voormelde beschikking.

3.2 Daar de verzoekende partijen ter terechtzitting geen opmerkingen aangaande de bevelen om het grondgebied te verlaten hebben geformuleerd, kan geen afbreuk worden gedaan aan hetgeen met betrekking tot dit bevel reeds in de beschikking van 31 maart 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 31 maart 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten gerichte middelen ongegrond zijn.

4 Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS